

6 Keer de legendarische Alpe d'Huez

beklimmen op één dag is eigenlijk gekkenwerk.

Terug
naar
2016

FIETSEN MET EEN MISSIE

2011

› Fietsen met een missie

› Even voorstellen

› Wat is Alpe d'HuZes

› Hoe kunt u helpen

› 9 juni: dé dag

› De weg naar Alpe D'HuZes

› Sponsorpagina

› Gastenboek

› Nieuwsbrief en contact

› Veiling

› Alpe d' HuZes Editie 2009

› Alpe d' HuZes Editie 2010

› Alpe d' HuZes Editie 2012

De voorbereiding

Het is drie uur als mijn ogen open gaan en niet meer dicht willen. Ik wil me aankleden, eten en wegwezen, op naar de start. Kan niet meer wachten en wil niet meer slapen.

De meiden worden ook langzaam wakker en ook bij mijn ouders is beweging te bespeuren; ze hebben besloten om net als vorig jaar met z'n allen naar de top van de Alpe d'Huez te gaan voordat de berg afgesloten wordt. Op die manier kunnen ze genieten van het langzaam opkomen van de zon boven de Alpe en mij alle zes keer boven zien komen. Om vier uur stappen ze in de auto en ben ik alleen.

Alleen met mijn gedachten en net als vorig jaar ben ik rustig en systematisch. Kleren in de goede volgorde aantrekken en tussendoor pannenkoeken wegwerken, tussendoor ook nog een paar plakken suikerbrood. Eigenlijk best raar dat het nu ineens lukt; meer ontbijten dan de normale mueslibar die ik normaliter als ontbijt neem.

Om tien over vier ben ik klaar en wil ik naar de start. Ik mag in het eerste vak starten en dat doet me goed. Niet omdat ik als een van de eersten de berg op mag, maar het is gewoon supermooi om met de mensen te starten waarmee ik al drie jaar lang Alpe d'HuZes beleef.

Op mijn hakken op de pedalen rij ik met lichtjes aan stuur en zadel over de camping en klik in zodra ik de weg opdraai. Hoewel; ik klik niet in! Ik glij uit!

Woensdagavond heb ik nog even de nieuwe clicks gemonteerd onder mijn wielerschoenen omdat ik met de 'oude' een paar keer wat moeite had om in te klikken. Dat moet ik natuurlijk op de Alpe niet hebben, dacht ik. Had ik maar beter gekeken, want ik blijf het verkeerde model gekocht te hebben. Niet eens een beginnersfout, maar een fout van iemand die nooit heeft gefietst.

Met mijn hart in de keel rij ik met volle vaart slippend door de bochten, weer met de hakken op de pedalen, terug naar de caravan waar gelukkig het pedaalemmerzakje nog niet geleegd is en ik kan de 'oude' clicks eruit vissen en onder mijn schoenen monteren.

Daarna volle bak over de weg naar Bourg d'Oisans maar als ik achteraan de enorme rij mensen aansluit, schiet de vuurpijl de lucht in en hoor ik een heel stuk verderop een enorm gejuich; ik heb de start gemist!

Alle scheldwoorden, behalve kanker, heb ik op mezelf losgelaten, maar na een kwartier slaat mijn bui langzaam om; ik red me wel en de anderen kom ik in de loop van de dag vast ook wel tegen.

Als na 40 minuten ook ons startvak in beweging komt, rijden we rustig op weg naar de Alpe tussen een enorme haag klappende en juichende mensen door het dorp en het bezorgt me kippenvol. Niet omdat wij toegejuicht worden, maar omdat ik me realiseer dat iedereen die fietst dit met een reden en motivatie doet, maar dat dit ook voor de supporters geldt die de hele dag stil gaan staan in deze kou. Dat dringt langzaam tot me door en geeft de laatste push voordat we na onze camping linksaf de Alpe oprijden.

We zijn begonnen.

De eerste beklimming

Het gaat verbazingwekkend makkelijk en ik schuif langzaam langs het grote lint renners en rensters naar voren. Hartslag onder controle, nog tandjes over achter en weer valt me de enorme rust op die heerst over de deelnemers bij het oprijden van de Alpe. Net als vorig jaar lijkt er iets van de mensen af te vallen.

Het wordt een mooie klim. Ik praat wat met mensen onderweg, maak wat opbeurende grapjes als ik zie dat mensen het al wat moeilijker krijgen en geniet. Ik geniet vooral. 'Maak er een waanzinnig mooie dag van. Geniet en vier het Leven!!!' was de boodschap die ik wat fietsende vrienden voor de start sms'te en zo voelt het ook. En dat mag ook wel; deze is voor Thomas.

Als ik door bocht 1 kom en langs de O-bar rij, staat Vito al buiten met paarse pruik en een puntmuts en in het voorbijgaan hoef ik maar drie vingers op te steken; 'three more and then....'.

Onder het tunneltje door en dan op naar de Bas-bocht, waar ik met een brok in mijn keel doorheen fiets en een knikje geef. 'Zodra ik straks over de streep ben en mijn Polar stop zet, zie ik het logo dat Bas me voor mijn Polar mailde' schiet door mijn hoofd. Mooi vooruitzicht in een prachtige bocht.

Zodra ik door de laatste rotonde kom speur ik meteen naar mijn meiden en mijn ouders en ze staan waar ze vorig jaar ook stonden en zijn een beetje verbaasd dat ik er al ben. Niet minder blij.

Snel vullen de meiden een bidon, meer heb ik niet gedronken, en steek ik een nieuwe reep bij me. Ik wil niet te veel tijd verliezen om ervoor te zorgen dat ik ruim op tijd de zes beklimmingen gedaan heb, omdat ik geen zin heb om tussen de tv-finishers over de streep te komen. NOS zendt vandaag vanaf zeven uur 's avonds live uit.

Dan trek ik lange handschoenen aan, helmcap op, hoofdband om en winterjas aan en kom weer in beweging; de afdaling kan beginnen.

Beneden aangekomen trek ik in de caravan snel mijn winterjack, helmcap, hoofdband en winterhandschoenen uit en ril nog eventjes na. Het was superkoud in de afdaling en als ik in de caravan aankom klapperen mijn tanden nog. Met de gedachte dat ik snel weer aan het klimmen zal zijn en dus weer warm zal worden rij ik naar de start. Tijd voor beklimming twee.

De tweede beklimming

Bij de start zie ik een aantal leden van Team Arhemsmeisjefietst staan in het Rilax shirt met het Kanker Verziekt Je Taal shirt. Tijdens de kickoff in Arnhem heb ik aan Menno, de vader van Richelle die deze actie startte, gezegd dat ik het mooi zou vinden om met hun mee te rijden als ze de klim in dit shirt zouden rijden.

Mijn meiden hoef ik niet te vertellen niet te vloeken met het woord Kanker, maar helaas is het geen vanzelfsprekendheid. Dat ik nu, met het logo van Kanker Verziekt je Taal op mijn shirt, met deze mooie groep mee mag rijden om een eerbetoon aan Richelle te geven vind ik dan ook bijzonder.

Onderweg naar de voet van de Alpe praat ik nog even met Thomas en na een paar bochten sluit ik weer aan bij de kanjers uit Arnhem. Het wordt een mooie klim en we rijden ook nog een tijdje met Coen, Jurriaan en nog enkele oudgedienden. Als ik even op kop rij en na een tijdje omkijk, blijkt dat ik meeruit ben gelopen dan dat ik wilde na even aangezet te hebben bij Bocht 10. Hier staat het kaarsje dat Ayes voor haar moeder heeft laten neerzetten en dit moment wil ik even alleen rijden.

Eigen tempo was de afspraak die we beneden maakten en dus besluit ik toch maar door te rijden. Het gaat nog steeds erg gemakkelijk en ik geniet met volle teugen van de mensen die langs de weg meegenieten met ons. Van de kou merk ik allang niets meer en ik trap op een lekker tempo door.

In een vast tempo rij ik bocht na bocht en onderweg kom ik Esther tegen, die bij elke bocht een brief leest en zo een prachtige dag beleeft. 'Rij maar door Opa, ik kom er wel' fluistert ze me toe als ik een klopje op de schouder geef. 'Geniet Es, geniet!'.

Bij bocht 2 aangekomen hoor ik het gejuich in Alpe d'Huez al en mijn tweede klim zit er bijna op. Ik rij zo makkelijk en ik geniet zo erg dat ik het bijna jammer vind en bij bocht 1 kijk ik voldaan naar beneden, waar een prachtig lint kanjers zie rijden. Ineens zie ik een paar zwarte

shirts beneden in bocht 3 rijden en ik bedenk me geen seconde en draai om.

Vooraf aan Alpe d'HuZes had ik me voorgenomen om vooral meer te genieten van de dag en minder bezig te zijn met hard fietsen en precies op tijd bedenk ik me dat en daal af naar de Arnhemse kanjers waarbij ik halverwege bocht 3 en 2 weer aansluit. Samen over de streep!

Bij de O-bar rij ik weer even vooruit en Vito springt op zijn fiets en rijdt een stukje met me mee. Wat een fantastische kerel. 'Two more climbs and then.... Lasagna!'

Met de hele groep rijden we door de Bas-bocht en draaien over de rotonde de finishstraat op waar ik achteraan ga rijden en met twee handen wijs naar het logo op het shirt van Jan, Myrthe, Adrian en Harrie. Kanker Verziekt je Taal. Deze klim was voor Richelle.

Snel weer omkleden en bidons vullen om zoveel mogelijk tijd over te houden aan het einde van de dag en even bijpraten met Rempt, Caroline, mijn meiden en mijn vader en moeder. En dan weer de kou in. Het zonnetje is nog niet gaan schijnen en tijdens het afdalen rij ik door vlagen van de wolken die nog om Alpe d'Huez hangen.

Beneden aangekomen maak ik verkleumd een sanitaire stop in de caravan en als ik op de wc zit betrap ik me erop dat ik niet alleen zit te rillen; ik maak er ook een jammerend geluid bij! Winterjack dus onder het shirt maar weer mee naar boven, want de derde afdaling zal ook geen warm avontuur worden.

De derde beklimning

Het thuisfront leeft volop mee en ik krijg veel sms-jes die me nog vrolijker maken dan dat ik al was. Het gaat erg goed en de tijden van mijn beklimningen gaan niet onopgemerkt voorbij; 'ik moet nog ontbijten en jij gaat al voor de derde' wordt vanuit Nederland geprapt.

Deze klim besluit ik te rijden voor de 3 P's. De Pa van Jan, de Pa van Peter en de Pa van Johan. In onze vriendenkring zo al even drie vaders waarbij kanker toegeslagen heeft. Dat mijn pa boven op de Alpe in goede gezondheid bij ons is komt even extra binnen.

De klim is mooi en ik kan nog steeds mijn tempo goed houden en ook mijn hartslag hou ik nog goed onder het omslagpunt. Ik neem alles in me op en beleef het intens. Kan mensen even een steuntje geven door even te praten maar het valt me op dat niemand geduwd wil worden. Hoe zwaar ze het ook hebben.

Bij bocht 7 voor de derde keer vandaag een high five voor Peter Cijs van Gazelle. Vorig jaar had ik even mot met hem tijdens Alpe d'HuZus maar tijdens mijn zes klimmen hebben we dit lachend met zes high fives naar het verleden geweest. Ook dit jaar staat hij samen met zijn vrouw in een van de mooiste bochten, letterlijk alle deelnemers een hart onder de riem stekend. Een bocht om naar uit te kijken.

Ik trap rustig door en kom veel bekenden tegen die aan de afdaling bezig zijn; ik heb zat tijd om te kijken wie er naar beneden komen en bij elke herkenning en toejuicing die we elkaar doen, voel ik me beter en beter.

Na bocht 6 weer langs de mooie groep supporters die halverwege staat richting bocht 5 staat. In elke bocht staan mensen toe te juichen en aan te moedigen, maar tussen de bochten is het het steilste en moeilijkste. Bocht 10 is mijn bocht, maar dit stuk tussen bocht 6 en 5 is mijn stuk.

In Alpe d'Huez is het inmiddels ook druk geworden en bij de O-bar staat Vito volle bak aan te moedigen. 'One more climb and then....'. En ook de meiden die bij Vito werken beginnen te juichen en roepen.

Onder het tunneltje door, door de Bas-bocht en dan via de rotonde richting finish waar het ook veel drukker is. Wat een fantastische binnenkomst voor iedereen die zijn klim erop heeft zitten en ik ga 'dansend' op mijn fiets langs Betty over de streep. Klim drie zit erop.

Bij mijn meiden en pa en ma aangekomen blijkt dat ik deze klim ook weer in de zelfde tijd heb gereden als de eerste twee. 'Je lijkt wel niet moe te worden' zegt mijn pa. 'Alsof het je allemaal geen kracht kost'.

Het kost me zeker wel kracht. Heel veel zelfs. Maar de gedachte dat mijn pa nog gezond meegeniet hier en dat de vaders van onze vrienden een strijd strijden waarbij mijn inspanning

vandaag in het niets valt, geeft meer kracht dan dat het me kost.

Ik ga snel verder. Op naar de vierde klim. Op naar de lasagna van Vito.

De vierde beklimming

De afdaling was wat minder koud dan de eerste en de zon komt voorzichtig om de hoek kijken. Toch hou ik mijn arm- en beenstukken ook tijdens de vierde klim aan want vanaf bocht 3 doet de wind zijn koude werk. Dat deze klim voor Aida wordt, besluit ik als ik iemand 'Erwin, Kanjer' hoor roepen als ik de laatste 100 meter van de Alpe afdaal. Omdat de bocht er aankomt kijk ik niet om wie dat riep, maar onmiddellijk doet het me denken aan deze twee woorden die Annie twee jaar terug in bocht zeven op de weg zette, en daarmee meteen aan Aida.

Vorig jaar heb ik ook met Aid, die bij Annie in het koor zit en die in haar strijd tegen kanker de steun van de mensen om haar heen meer dan nodig heeft, op de bagagedrager gereden en dit jaar zal ik dit weer doen. Dankbaar om dit te mogen doen en op deze manier ook een steuntje te kunnen geven.

Het is een zware klim, zoals ook vorig jaar en in 2009 de vierde klim zwaarder is dan de andere. De hele weg probeer ik te ontrafelen waarom dit toch zo is.

Dat je na drie beklimmingen moe wordt is logisch, maar dat zou na vier of vijf toch nog meer moeten gelden. Dat je over de helft bent, zou een stimulans moeten zijn, de wetenschap dat je hierna nog naar twee keer hoeft te klimmen.

Maar ik kom er niet achter. Het is gewoon zwaarder dan de eerdere drie.

Toch mag ik nog niet mopperen en kan ik mijn hartslag nog redelijk hoog krijgen, zodra deze onder de 150 bpm komt, dan geeft dit aan dat ik erg vermoeid begin te raken, maar dit is nog niet het geval.

Bocht na bocht werk ik weer af en in bocht 10 schiet ik even vol, nog maar twee keer door deze bocht, zo besef ik me ineens. Voor het derde jaar is dit 'onze bocht' en na dit jaar zal ik geen zes keer op een dag meer hierlangs rijden. Een vrolijke high-five aan Peter in bocht zeven en dan door naar het mooie stuk tussen bocht zes en bocht vijf. Hoewel het zwaarder wordt, geniet ik nog steeds intens.

Renners om me heen krijgen het zwaarder en zwaarder en voorbij bocht 5, een eenzaam stukje vind ik altijd, breekt mijn hart als een man een eind voor me afstapt terwijl hij slingerend aan het bellen is.

'Ik rij voor jou, maar ik kan echt niet meer. Ik moet, maar het lukt niet meer!' brengt hij snikkend uit en zakt door zijn benen. Meteen schieten er mensen heen en helpen me. Ik rij langzaam langs en het raakt me enorm, maar de man wordt goed opgevangen. Wat een kanjer en wat een kanjers om hem heen. Ik weet zeker dat de man met hulp toch boven is gekomen. Dat voel ik gewoon.

De laatste paar kilometers is bij mij ineens het gevoel weg dat dit een zware klim is. Dat sta ik mezelf niet meer toe.

Bij de O-bar zie ik Vito niet en roep dan maar hard naar binnen dat ik eraan kom. De mensen op het terras lachen en klappen en ook de meiden van de O-bar juichen. Ik heb vorig jaar al gezegd dat ik in 2011 na vier klimmen zijn lasagna zou komen eten en ik kijk er na alle repen dan ook erg naar uit.

Als ik onder het tunneltje door rij krijg ik pas echt vleugels als ik ineens Vito zie rijden die weer een stukje met een renner mee rijdt. En ook nog naast iemand die ik vorig jaar heb leren kennen, die ik erg hoog heb zitten en waarmee ik vorig jaar ook bij Vito van de lasagna genoot; Fons.

Fons is bezig met zijn derde klim en heeft veel last van zijn knie. Dat we samen over de streep zullen rijden staat meteen vast en Vito maakt rechtsomkeert; 'Got some cooking to do'...

Samen rijden Fons en ik door de Bas bocht en genieten van het moment. Timing is alles en toeval bestaat niet en deze finish kan in de eregalerij van mooie momenten. Hand in hand komen we rijden we tussen de enorme massa mensen langs de finishstraat en de meiden en

mijn pa en ma schreeuwen ons over de streep. Prachtig!

Na de finish nog even nagenieten van het moment en dan richting de O-bar en Amy gaat met me mee om ook de traditionele lasagna vast te leggen voor haar video-dagboek. Op het terras bij Vito zit ook Chris, die in Team Limburg voor het eerst mee doet aan Alpe d'huZes en die ik ontmoet heb toen hij met Remy in Veldhoven was bij de tweede deelnemersbijeenkomst.

Als ook Fons aankomt gaan we toch maar naar binnen en genieten volle bak van de heerlijke lasagna. Middenin de drukte is het binnen toch even een oase van rust en gekscherend zeggen we dat het zo wel mooi geweest is. Uitbuiken en stoppen. Waarom nog een keer klimmen.

Maar eenmaal weer buiten in de juichende massa toeschouwers, ook al binnen natuurlijk, weten we natuurlijk dat het niet zo gaat zijn. We gaan er weer voor. Fons heeft veel last van zijn knie en neemt zich voor beneden even goed uit te rusten en dan nog een vierde keer te gaan. Chris heeft veel last van zijn rug en gaat ook zijn moed bijeen rapen voor een vierde klim.

Ik mag er nog twee en ben helemaal opgeladen. Hoe mooi en uitbundig de drukte langs de weg, in de bochten en vanaf de eerste huizen in Alpe d'Huez ook is en hoe goed ik ook weet waarom ik meedoe; de lasagna heeft me het laatste duwtje gegeven. Ik fluit terwijl ik afdaal. Ik geniet.

De vijfde beklimning

Inmiddels is het warm genoeg om de arm- en beenstukken achter te laten in de caravan en ook de hoofdband en helmcap neem ik niet meer mee naar boven. Allemaal onnodige ballast en boven liggen al mijn extra wielerkleren in de auto.

Bij de start wordt het steeds minder druk en ook op de berg is het rustiger aan het worden, waarschijnlijk omdat niet iedereen zes beklimningen zal doen en steeds meer deelnemers inmiddels al de dag aan het vieren zijn. Ik ben dit ook aan het doen en neem me voor om dat vol te houden tijdens mijn laatste twee klimmen.

Deze klim doe ik voor Bas, voor Thordis en voor Caroline.

Bas heeft op mij een enorme indruk achtergelaten de afgelopen drie jaar al kende ik hem niet heel goed. Maar de openheid waarmee hij zich in zijn blog liet zien en het interview op de avond voor Alpe d'huZes 2010 staan mij nog zo helder voor ogen.

Deze klim komt mijn hartslag nauwelijks meer boven de 150 bpm maar ik raak er niet van in paniek. Het verbaast me niet en met nog maar twee klimmen weet ik dat ik er wel kom. Dus is genieten het enige doel.

Het is behoorlijk warm geworden als ik me langzaam langs de bochten een weg omhoog baan. De eerste paar kilometer zijn het zwaarste, maar ook het vervolg gaat niet meer vanzelf. Niet zeuren, zo bedenk ik me. Weet waar je het voor doet, voor wie je rijdt.

Deze rit gaat Thordis met me mee omhoog, dat heb ik Maurice, haar vader, beloofd. Tijdens mijn trainingen voor Alpe d'huZes gaf Maurice aan dat ze nog een plekje over hadden in hun team; in augustus rijdt hij, samen met drie fietsvrienden, 1400 km op IJsland. Voor Kika, maar ook als eerbetoon aan Thordis, die in 2009 overleed aan kanker. 'En volgend jaar rijden we de Alpe samen'. 'Eerst dit jaar Maurice' denk ik tijdens mijn vijfde klim bij herhaling.

Na La Garde rij ik een stuk mee met Fred Ooms, waarmee ik in gesprek raak omdat hij Whiringerlant op zijn shirt heeft staan, de school waar ik mijn HAVO heb gevolgd. Meteen een mooi excuus voor het trager wordende tempo waarin ik klim; bijna geen van de leraren van toen werken er nog, teken dat ik best oud ben. Het zijn de mindsets die me omhoog gaan krijgen, de benen volgen trouw.

Jammer dat ik Fred niet helemaal begrijp en denk dat hij stopt in een bocht en ik doorrij. Als ik verderop omkijk, blijkt dat hij gewoon heel even gas terugneemt. Had graag nog een stuk met hem opgereden, maar besluit toch mijn eigen tempo aan te houden.

Bocht zeven weer de high-five voor Peter, die hier nog steeds met hetzelfde enthousiasme iedereen toejuicht, zijn vrouw doet er niet voor onder. De andere supporters trouwens ook niet. Wat zijn het er veel en het lijken er steeds meer te worden.

In bocht 4 mag ik terugschakelen naar het lichtste verzet, zo fluister ik mezelf toe als bijna bij deze bocht aangekomen ben. Dat heb ik in 2009 en 2010 ook elke keer gedaan als een soort beloning naar mezelf toe, als iets om naar uit te kijken.

En nu pas dringt tot me door dat ik het dit jaar nog niet heb gedaan. En blijkt ook dat ik nog drie kransjes over heb. Dat geeft enorm veel moraal voor het laatste stuk.

Vanaf bocht 1 omhoog naar de Obar gaat ook lekker en ik dans omhoog. Nog de prachtige Bas-bocht en dan ben ik er alweer. Over de rotonde en dan de nog drukkere finishstraat over. Een buiging voor Betty en dan zit klim vijf er op.

Achter de hekken mijn ouders, mijn meiden en ook Caroline. Via de sms heb ik haar bij het begin van de klim laten weten dat deze voor haar was en eenmaal boven volgt een warme omhelsing. Dat we nog heel veel jaren aan deze momenten terug mogen denken. Dat wens ik haar.

Ik ben er klaar voor, ruim op tijd en tijdens een prachtige afdaling waarbij ik in elke bocht de vlaggers bedank, de motards bedank en ook veel bekenden omhoog zie komen en toejuich, neem ik stukje bij beetje afscheid van de Alpe. Nog één klim te gaan.

De zesde beklimning

'Deze is voor je moeder, voor jou en voor de meiden. Shift F7 lieverd. Daar doen we het allemaal voor! Ik hou van jullie!!!! Tot zo'

Met deze woorden sms ik Ayesha dat ik onderweg ga voor mijn laatste klim.

Een beladen klim, waarbij het voor mijn gevoel niets meer met fietsen te maken heeft. Het heeft alles te maken met genieten, dwars door de vermoeide spieren heen. Dwars door de hartslag heen die niet meer boven de 140 komt. Dwars door de misselijkheid heen die de repen en de sportdrank met zich meebrengen.

Emoties nemen de vrije hand als ik de weg onder me door zie lopen. De afgelopen drie jaar schieten door mijn hoofd, maar niet alleen de afgelopen drie jaar.

Het moment in het AMC, waar we de uitslag van het gen-onderzoek te horen kregen en toen we ons nog niet realiseerden hoeveel geluk we eigenlijk hadden dat we zoveel jaren verder waren dan toen Ayesha d'r moeder kanker kreeg. Wat een geluk dat de wetenschap inmiddels zover was dat kanker de deur gewezen kon worden.

Het moment dat we besloten om, ondanks de uitslag en de erfelijkheid, toch nog een kind proberen te krijgen. En Amy haar zusje Merel kreeg. Met de heilige overtuiging dat de wetenschap ooit zover zou zijn. Dat we straks op shift F7 drukken en kanker hiermee de pas afsnijden.

Het moment dat ik me in 2008 voornam om me actief in te gaan zetten om dit doel een stukje dichterbij te brengen. Toen mijn vrienden me voor gek verklaarden en later wel doorkregen dat ik het ook nog meende.

De hele klim rij ik met mijn gedachten overal, behalve bij het fietsen. Ik heb ook niet het idee dat ik aan het fietsen ben.

Naar boven toe wordt het langs de weg steeds drukker, steeds meer mensen lopen langs de weg naar boven toe richting de finish. Een gezellige drukte.

Esther zit voorbij bocht zeven op het muurtje en met een stille knik en zonder woorden zeggen we hetzelfde; geniet!

Als ik een man aanbied om hem een stukje te duwen als ik zie dat hij het zwaar heeft, antwoordt hij dat 'dat toch maar voor 100 meter zal zijn'. Eerlijk beken ik dat er ook niet meer inzit bij me, maar ik had het graag gedaan en blijf naast hem rijden. We rijden zwijgend vanuit bocht 3 naar bocht 2 en dan bedankt hij me. En ik bedank hem.

Vanuit bocht een nog even een laatste serieuze klim waarbij ik ben gaan staan om nog even snelheid te krijgen. Nog even een duim omhoog naar Vito en dan door de haag van mensen het tunneltje door richting de bocht van Bas.

Als ik de rotonde op draai en mijn zesde beklimming er bijna op heb zitten, zie ik door mijn tranen heen mijn meiden en ouders staan juichen. Door tranen van blijdschap.

Want ik heb vandaag niet gefietst maar ik heb genoten.

Ik heb het leven gevierd!

En dan...

Na de zesde klim lijkt het alsof ik niet moe ben, alsof mijn benen zijn vergeten wat ze gedaan hebben en voel ik me enorm goed. Ondanks het feit dat de klim dit jaar een kilometer langer was en dat ik toch dezelfde of snellere tijden heb gereden.

Maar vandaag ging het minder om fietsen dan vorig jaar, ging het niet om die zes keren dat ik boven zou komen, maar om de weg ernaar toe. Ik heb meer genoten dan vorig jaar en ben tijdens de klim mij veel bewuster, nog bewuster, geweest van de reden waarom ik aan Alpe d'HuZes meedoe.

Een fantastische sfeer bovenop de berg waar we meemaken als het dak van de Alpe af gaat op het moment dat Johan van der Waal bekend maakt dat de 20 miljoen al gehaald is. En ik ben daar super trots op.

Nagenietend komt er ineens een bekend iemand mijn kant op en ik neem van de gelegenheid gebruik om hem te bedanken voor zijn steun aan de Internetveiling voor Fietsen Met Een Missie. Amy geeft de man ook een hand als hij zich voorstelt en nadat ik een tijdje met hem heb gepraat, hij gedag zegt en weer verder loopt dringt het ineens tot Amy door dat ze zojuist een hand van Koos Moerenhout heeft gehad. Die blik alleen al...

Een prachtig slot van een prachtige dag en een mooi moment om weer af te dalen naar de camping. De fiets gaat achterin want ik heb het koud gekregen en heb geen zin meer om af te dalen.

Een mooie avond in onze caravan waarbij de champagne vloeit, we heerlijke nasi eten, het smaakt Menno ook dit jaar goed, maar als ik mijn ogen echt bijna niet meer open kan houden, is het mooi geweest. Het lijkt wel een dag geleden dat ik alleen in de caravan achterbleef.

Alleen met mijn gedachten.

De zevende beklimming... encore

De dag na Alpe d'HuZes stond de Galibier op mijn verlanglijst, maar het bed lag veel te lekker en als ik wakker wordt, blijkt dat Rempt al langs is geweest om te kijken of er nog gefietst wordt. Hij gaat zijn snelste tijd op de Alpe scherper zetten en dat brengt me op een idee.

Ik laat de Galibier voor komende zomer achter en besluit ook om nog een keer de Alpe op te rijden. Zo hard mogelijk.

Zodat ik ineens bij bocht 13 rij en boven me de weg steeds hoger zie slingeren. Mijn hartslag krijg ik niet hoger dan 160 en dat is een teken dat ik natuurlijk nog niet hersteld ben van gisteren. Niet dat ik dat verwacht had, maar het was wel prettig geweest. Wat doe ik hier?!

Terwijl ik doseer, ik kan niet inschatten wat ik aan inhoud heb vandaag en ik ben nog niet op de helft, dwalen mijn gedachten af naar de motivatie die mij gisteren zo hielp. En ook deze klim besluit ik nog iemand mee naar boven mee te nemen. Niet om me sneller te laten rijden, niet om me te motiveren door te fietsen, maar simpelweg omdat ik me dat voorgenomen had. Ook dit jaar rij ik voor John, de vader van Sascha.

De benen voelen zwaar, de zon brandt op mijn armen en nek en de weg is sinds gisteren niet minder steil geworden. Niet zeiken maar doorgaan. Blijven trappen. Afmaken waar je aan begonnen bent.

Het wordt een prachtige klim, waarbij ik alles vol in me opneem en bij elke bocht de revue van gisteren passeert. De revue van de afgelopen drie jaar.

Mijn snelste tijd is niet meer het belangrijkste en pas bij bocht drie besluit ik om te kijken of er nog wat extra's in de benen zit. Boven komen is inmiddels het streven en mezelf oplazen is

dan het laatste wat ik wil.

Er zit zeker nog wat in de benen en ik kan zelfs opschakelen terwijl ik vanaf bocht 1 staand op de pedalen vooruit schiet. Hard langs de O-bar, nog een keer onder het tunneltje door en nog een keer door de Bas bocht.

Pas als ik de rotonde zie denk ik weer aan mijn snelste tijd en rij volle bak over wat gisteren de finishstraat was. En ineens ben ik voorbij de lijn waar ik gisteren zes keer overheen fietste. Mijn snelste tijd is gezet; 1.15 en dat met de zes klimmen van gisteren in de benen.

Maar vooral: de zevende klim was een prachtige en ik ben blij dat ik Sacha kan sms-en dat de zon schijnt bovenop de Alpe en dat we van de klim genoten hebben.

Nog even een cola in Palais du Sport en dan start ik aan mijn laatste afdaling van Alpe d'Huez, laat de remmen even voor wat ze zijn en voel me supergoed terwijl ik van onze berg afsuis. Elke bocht heeft een herinnering waar ik nog jaren mee vooruit kan.

's Avonds gaan we naar het slotfeest en genieten nog flink na. Mooie gesprekken met mooie mensen na een mooie week. De week waarin mooi weer zijn ware betekenis kreeg.